

عنوان مقاله:

ضرورت آموزش زبان قرآن به قرآن با مروری بر شکل یابی و تجربه آموزش مستقیم زبان در قرون اخیر

محل انتشار:

مجله پژوهش های قرآن و حدیث، دوره 55، شماره 1 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسنده:

ابوالفضل خوش منش - دانشیار گروه علوم قرآن و حدیث دانشکده الهیات و معارف اسلامی دانشگاه تهران؛

خلاصه مقاله:

بنابر تعالیم قرآن و اهل بیت، فهم قرآن با قرآن، راه دقیق فهم این کتاب است. روشن است که این روش از فهم معانی مفردات آغاز می شود. مقاله در پی تاکید بر این راه با تبیین ارتباطات میان مفردات و عبارات قرآنی با استفاده از روابط نهفته در اجزای زبان قرآن، و اقتراح تدوین «روشی برای آموزش مستقیم زبان قرآن» است. اغلب این نمونه ها را می توان همگام با آموزش روان خوانی در سنین ابتدایی از طریق تلقین و تکرار برای فعال سازی هوش قرآنی قرآن آموزان و توجه ایشان به «کنتراست» های تفاوت ها و استخراج نظم میان اجزای زبان قرآن به کار گرفت. برخی از این راه ها عبارت اند از: عبارات تبیین گر، جایگزینی، نظام تقابل مفردات و مفاهیم، قبض و بسط، ترکیب و استیناف، ترادف، استعمالات گوناگون ریشه، تعیین مصداق، سیاق و موقعیت. تاکید مقاله با توجه به محدودیت مجال بر شش راه نخست است. بشر در تجربیات زبان آموزی خود به برخی از این راه ها دست یافته که مقاله بر این موضوع نیز مروری فشرده دارد.

کلمات کلیدی:

روش آموزش قرآن، زبان آموزی قرآنی، ساختار قرآن، فهم قرآن به قرآن، نظام جدید آموزش قرآن، نظام واژگان قرآنی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1891934>

